

ԵՐԿՐԻ ՄՇԱԿՆԵՐ

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

Օ՛, դառն հոգսերի խղճիկ զաւակներ,
Որքան համբերող, քան է ձեր հոգին,
Տանջու՞մ էք անվերջ—օրեր, տարիներ.
Կարծես տանջանքն է միայն ձեր բաժին...

Մանուկ օրերից ձեր մէջ ապրելով,
Վկայ եմ եղել ձեր շատ ցաւերին.
Տեսել եմ, ինչպէս տանջանքի զնով
Դուք չաց էք տալիս հայրենի երկրին:

Տեսել եմ, ինչպէս յուսալից, զւարթ,
Դուք մշակում էք անմշակ զաշտեր.
Ինչպէս տանջանքում անլաց, անվհատ
Դուք երգ էք երգում—վաստակի երգեր:

Տեսել եմ, ինչպէս ամուռայ շողին,
Երբ արեւն, ասեւ, կըրակ է թափում,
Քրտնակելիս եղած, մանգաղը ձեռքին,
Դուք բան էք անում ոսկէշող արտում:

Տեսել եմ, ինչպէս գունաթափ աշնան
Հայրենի երկրի կուրծքը պատռելով,

Այնտեղ թողում էք, գանձերի նման,
Ոսկի հատիկներ ոսկի յոյսերով:

Տեսել եմ, գարնան սիրուն օրերին
Պայծառ արևը դեռ նոր ծագելիս,
Կանաչ, ալեճուկ արտերի մօտին
Ձեզ ծունկ խոնարհած ջերմ աղօթելիս...

Տեսել եմ, ինչպէս և՛ ցուրտ, տաղտկալի
Ձմրան գիշերներ նստած խրճիթում,
Յոգնած ձեռքերիդ դադար չէք տալի—
Խօփն էք նորոգում, մանգաղը սըրում...

Եւ այդպէս ազնիւ գործին անձնէր՝
Ապրում, տանջւում էք անբաւ հոգսերում:
Եւ ձեր տանջանքում, հերոս-մշակներ,
Արդար վաստակն է ձեզ ոգևորում...

Օ՛, հայրենիքիս քրտնաջան որդիք,
Որքան համբերող, քաջ է ձեր հոգին.
Ձեզնով է միայն կանգնուն հայրենիք—
Համբոյր ու օրհնանք ձեր սուրբ վաստակին:

8 սեպտեմբերի 1892 թ.

Մոսկւա.